

fig paa et privatretligt Omraade, og naar man vil udøve en Evang i den Retning, som er foreslaaet under Nr. 6, saa forekommer det mig, at man er kommen langt ud over Grændsen for, hvad der kan anses for tilladeligt. Ege saa lidt som jeg overhovedet skulde kunne tilraade at udøve en saadan Evang mod det sjællandske Jernbaneselskab, som der her er foreslaaet under Nr. 6, ligesaa lidt skal jeg tilraade, at man, naar Selskabet endelig ikke vil underkaste sig Bestemmelserne i Forslaget, kaster Planen ud paa Markedet til Koncessionshavere; thi ved Flertallets Forslag under Nr. 18 gives der jo her en Bemyndigelse for Regjeringen til at give Koncession, saafremt man maatte kunne finde En eller Anden, der skulde have Lyft til at tage denne Bane, i Entreprise eller i alt Fald lade sig give Koncession derpaa for dernæst at se at gjøre Koncessionen i Penge. Der foreligger hverken for Regjeringen eller — det tør jeg sige — for Udvalget Noget, der gjør det sandsynligt, at der virkelig er Folk, der kunne udføre og have Midler til at udføre den Bane, som er Gjenstand for de af mig nævnte Vændingsforslag. Der har jo været dem, der have søgt hos Regjeringen om at faae Koncession paa et saadant Baneanlæg uden at dokumentere deres Evne til at udføre det, men der gives vel neppe nogen Jernbanelinie heri Landet, uden at der gives En eller Anden, som kunde have Lyft til Koncessionen, naar Bedkommendes Forpligtelse ikke var anderledes, end at han kunde konvertere dette Stykke Papir til Penge, naar han vilde. Dette er en Forretning, der gaar over hele Verden, men som jeg synes, at vi saa vidt muligt skulle holde os borte fra; man behøver ikke at frygte for, at der jo nok er Nogen, der vil modtage en saadan Koncession, naar den Intet koster. Naar det nu endda var en Bane, om hvilken det med nogen Sygges af Sandhed kunde siges, at det — saaledes som der staar i et Underdragende — vilde være en væsentlig Støtte til Hovedstadens Forsyning fra de nordlige Egne, saa kunde man endda tænke sig, at man havde villet aabne Regjeringens Øine for Nytten af en saadan Bane; men være Medlemmer, som have været udenfor Kjøbenhavn, ville vistnok vide, at det, som der her er Tale om, i alt Væsentligt er en Lyftbane. Denne Bane vilde først komme til at gaa igjennem Søgersborg Dyrehave, der er en Lyftstov, dernæst igjennem Søgersborg Hegn, der ogsaa er en Lyftstov, hvorefter den vilde komme til at gaa op til Gaarden „Aggershoile“, hvis Marker ere udparcellerede. Fremdeles skulde den efter den Linie, som tidligere har været projekteret, overføre denne Gaards Marker og gaa ind imellem Lyftstederne ved Bedbæk, og naar den forlod Bedbæk Lyftsteder, skulde den gaa ind i Skovene imellem Bedbæk og Kungsted og ende i Hørsholm. Nu gad jeg vide, om Nogen for Alvor vil tro, at dette er en for Kjøbenhavns Forsyning fra de nordlige Egne

vigtig Bane? Der som Hørsholm og Egnen der omkring virkelig ønsker at komme i en bedre Forbindelse med Kjøbenhavn, end de nu ere, saa vil den naturlige Vej dog være at søge ind paa Nordbanen ved Birkerød eller Holte Station. Men jeg beder bemærket, at fordi man har Lyft til en Jernbane, faar man ikke altid en Jernbane. De Herre fra Sylland og Fyen vide jo, hvorledes man bærer sig ad, naar man vil have en Jernbane derovre. Man søger da at samle de fornødne Pengemidler dertil og i det Hele taget at gjøre Noget derved; men man søger ikke at faae udøvet en Evangsforanstaltning indod et privat Selskab, fordi man har faaet Lyft til en saadan Bane. Jeg maa derfor anmode det erede Thing om ikke at lade ind paa den Vej, som her er betegnet ved Forslagene under Nr. 2, 6, 10, 13 og 18. — Med Hensyn til Mindretalsforslagene under Nr. 4 og 5 og de dertil sig sluttende Forslag under Nr. 14, 17 og 19 maa jeg stille mig akkurat paa samme Maade som med Hensyn til de af mig nu senest omtalte Forslag. Jeg beder erede Medlemmer at tilbagefalde i deres Grindring, hvorledes denne Sag stod og staar. Det sjællandske Jernbaneselskab vilde efter Opfordring fra Indenrigsministeriet i sin Tid anlægge en Bane for at bringe Frederiksfund i Forbindelse med Nettet, og det fremkom da til Regjeringen med Proposition om at maatte føre en Bane fra Hillerød til Frederiksfund. Det derpaa af Regjeringen forelagte Forslag til en senere under 23de Mai 1873 emaneret Lov gif ud paa en saadan Bane og løb paa en Bane fra et Punkt paa den nordsjællandske Jernbane ikke nordligere end Hillerød til Frederiksfund. Det blev da i Motiverne gjort bekendt, at man vilde gaa, ud fra Hillerød. Regjeringen var imidlertid ikke særlig tilfredsstillet ved denne Linie, men vilde hellere, at den Landstrækning, som ligger imellem Nordbanen og Vestbanen, kunde faae en bedre Betjening derved, at man førte Banen nærmere til Kjøbenhavn. Det var dette, som foranledigede, at der blev stillet Forslag om den Forlængelse af Indløsningsfristen, som da ogsaa blev vedtaget, nemlig i det Tilfælde, at Banen udmundede paa et Punkt, som ikke var nordligere end Holte, men jeg beder erindret, at det ingenlunde var det sjællandske Jernbaneselskab, som havde stillet Regjeringen denne Proposition. Det var Regjeringen, som for at yde det meget rige og frugtbare Land, som ligger imellem Nordbanen og Vestbanen, en fyldigere Betjening med Jernbanen og for at gjøre Veien kortere til Frederiksfund stillede dette Forslag uden nogen forudgaaet Forhandling med Selskabet. Da man nu altsaa for det Første havde faaet Bemyndigelse til et saadant Jernbaneanlæg, saaledes som det staar i Loven af 23de Mai § 1, Nr. 1, og dernæst havde faaet Bemyndigelse til, hvis det sjællandske Jernbaneselskab vilde føre Linien efter Regjeringens Ønske ikke nordligere end Holte, da at give en Forlæn-